

ငြိမ်းချမ်းချမ်း

မိုးရွာနေချိန်ကလေးမှာ
ချစ်သူကိုနှုတ်
ကောက်လေ

(၁)

“ဘာ...ဘာလုပ်တာလဲ ဟင်”

ဒေါသတကြီးဖြင့် လူကိုလာအော်နေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း သူဒေါသထွက်သွားရသည်။ လူကိုအော်နေပုံက သူ့ခိုးကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ကို အော်နေသလိုမျိုး။ ခါးထောက်ထားသလို မျက်မှောင်ကလည်း ကုတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ စွာတေးမလေး ဖြစ်မည်။

“မင်း မျက်လုံးမပါဘူးလား”

ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“မျက်လုံးပါလို့ မေးနေတာပေါ့၊ သူ့ခိုးရဲ့”

“ဘာကွ”

“လာပြီး အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ လစ်ပြီထင်ပြီး ခိုးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမ၏ အပြောကြောင့် ဒေါသဖြင့် သူမ မေးငေါ့ရာကိုကြည့်တော့ လားလား သူ့ဆိုင်ကယ်မှား “ခွ” မိနေတာကိုး။ သော့ဖွင့်ရန်ဆဲဆဲ သော့အိမ်ဆီ သော့တံဖြင့် လက်အလှမ်းမှာ သူမက လာအော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်မှားခွမိတာက ကိစ္စမရှိ၊ အခု လူက ဆိုင်ကယ်သူခိုးဖြစ်တော့မည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးရင်းပြီးမိသည်။

“ဘာ ပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ၊ ဖယ်..အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ နေ့လယ်ဘက်ကြီးမှာတောင် ခိုးချင်သေးတယ် အတင့်ရဲပေါ့”

စွပ်စွဲချက်တွေနှင့် ကောင်မလေး၏ ဒေါသကို သူရယ်ချင်သွားမိသည်။

“Sorry ဆိုင်ကယ် မှားသွားတယ်”

“ပြောကြတာပဲ၊ လူမိသွားတာကိုး”

“ရော်..”

“ရော် လုပ်မနေနဲ့ ဖယ်၊ အော်လိုက်ရမလား၊

သနားလို့ပြောခွင့်ပေးထားတယ် မှတ်ပါ”

သူမစကားကြောင့် သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်က အမြန်ဖယ်ရသည်။ ငတ်မက တကယ့်ကိုအော်မည့်ပုံစံမျိုး။ သူမဆိုင်ကယ်ဘေးမှ သူ့ဆိုင်ကယ်ဆီပြောင်းခွဲထိုင်တော့ သူမက မျက်တောင်မခတ်လိုက်ကြည့်လို့နေသည်။

“ဟေ့လူ...ရှင်တစ်စီးမရ တစ်စီးတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အော်လိုက်မှာ ဘာထင်နေလဲ”

“အော်ပေါ့..ဒါငါ့ဆိုင်ကယ်ကွ”

ဆိုင်ကယ်သော့ဖွင့်ရင်း စက်နှိုးလိုက်တော့ ကောင်မလေးကနည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားဟန်တူသည်။ သို့သော် မယုံသင်္ကာဖြင့်တော့ ကြည့်နေဆဲ။ လက်ထဲမှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်များစွာထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ကိုင်ထားသည့်ကောင်မလေးကို သူ စခဲ့ချင်နေသည်။

“အော်မလို့ဆို၊ အော်လေ ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေး လို့”

“ဘာ !”

ဒေါ်ထရင်းပြန်အော်သော သူမကို ထွက်လာစ သူ့ဆိုင်ကယ်၏ ဘက်မှန်မှမြင်နေရသည်။ တော်တော်စွာမည့်ကလေးမ၊ ရုပ်ကလေးကတော့ တစ်ခါ ကြည့်ရုံနဲ့စွဲမြဲစွာ မှတ်မိသွားစေနိုင်သော ရုပ်ရည်မျိုး။

စွာတေးမလေးကို တွေးမိရင်း ပြုံးဖြစ်သည်။ လူကိုရန်ရှာကာ

ရန်တွေ့နေခဲ့သော ကောင်မလေး၏ ဟန်က တော်တော်လေးချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့
ထိုကောင်မလေးနှင့်ဆုံချင်သေးသည်။

မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနှင့် လမ်းလျှောက်လာနေသော သူမကို မြင်တော့
သူဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဖောက်သည်တော့ လာပြီ” ဆိုသော ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်၏ ။
စကားကြောင့် အမှတ်တမဲ့နောက်လှည့်ကြည့်မိရာက တွေ့မိခြင်းဖြစ်သည်။
စချင်နောက်ချင်စိတ်က မစဉ်းစားရပါပဲ ခေါင်းထဲဝင်ရောက်လာသည်။

“အား...အဲဒါ ဒကာဗျ၊ ကျွန်တော်စားထားတာ သူရှင်းလိမ့်မယ်သိလား”

မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သော ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ရှင်က
ယောင်နနနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

မြောက်ကြွမြောက်ကြွလာနေသော သူမက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်
ဆတ်ခနဲလှမ်းလာလက်စ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီး...
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဆိုင်မှာစားလက်စ
စားသုံးသူဟူ၍ သူတစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ သူမက သူနှင့်ဝေးရာမှ
မျက်နှာစုပုပ်ပုပ်ဖြင့် ထိုင်သည်။

“ဦးခွန်အေး”

သူမအခေါ်ကြောင့် ဆိုင်ရှင်က “ဝေ”ဟု ပြန်ထူးသည်။ သူပါမသိမသာ
သူမကိုခိုးကြည့်တော့ ငတိမက သူ့ကို ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး...
ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့လှည့်ကာ..

“သေသေချာချာကြည့်နော် တစ်ချို့က လစ်ရင်သုတ်တတ်တယ်”

မသိမသာသူ့ကို မေးငေါ့ရင်း ဆိုသော သူမ၏ စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်က
သူ့ကိုအားတုံ့အားနာကြည့်သည်။ ပြီး “ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပြင်လိုက်မယ်နော်” ဟု
သူမကို စကားလမ်းလွှဲရင်းမေးသည်။ သူမက ခေါင်းကိုတစ်ဖက်လွှဲထားရင်း သူ့ကို

ကျောမပေးတပေးမှ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က အားနာစွာသူ့ကိုပြုံးပြပြန်သည်။ သူမကတော့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည်မို့ မြင်မှာမဟုတ်။ “စိတ်ကောက်နေတာ” ဆိုသော ပုံစံသူလုပ်ပြတော့ ဆိုင်ရှင်က ဒီလိုလားဟု ပြုံးစိစိဖြစ်ကာသွားသည်။

“ကဲ ဦးလေး ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“အေး အေး”

တစ်ဖက်လှည့်နေသေးသော သူမကိုပါ သူစချင်လာသည်။

“ဟေ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည် ပြန်တော့မယ်နော်”

ခပ်ရီရီဆိုရင်းလှည့်အထွက် “သေလိုက်ပါလား” ဆိုသော အသံကကပ်ပါလာသည်။

လှည့်မကြည့်သော်လည်း သူမဆွေဆွေခန့် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို သူသိသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို “ဝေါ” ခနဲ သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်စီးရင်းလက်ပြတော့ ဒေါသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ကျန်နေရစ်သော သူမကိုတွေ့ရလေသည်။

“နောက်ဆို ဒီဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးမှာ သူမကိုတွေ့နိုင်သေးသည်” ဟုတွေးမိသည့်ခဏ ရင်၌ ပျော်ရွှင်မှုတို့က လှိုက်တက်လာသည်။

သူမနှင့်တွေ့ရတိုင်းပျော်ရွှင်မှုက ရရှိမြဲ။

(၃)

စိတ်တိုတိုနှင့် ဝက်သားတုတ်ထိုးနှစ်ပွဲက ဘယ်လိုကုန်မှန်းမသိ
ကုန်သွားသည်။

လူကို “ပြောင်းဖူးသည်” တဲ့။ သူကမှ “ဆိုင်ကယ် သူခိုး” ။ လူပုံစံက
ပြောင်စပ်စပ် ပျက်ချော်ချော်။ တကယ်ဆို ခုံညားချောမောသော သူ့ရုပ်သူ့ရည်နှင့်
တည်တည်တံ့တံ့ နေသင့်သည်။

စဉ်းစားမိနေသော ထိုလူအကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှ ခါထုတ်မိသည်။
သူ့အကြောင်း မတွေ့မိတာပဲ ကောင်းသည်။

“ရော...ဦးခွန်အေး”

ဝက်သားတုတ်ထိုးနှစ်ပွဲစာ ငွေတစ်ထောင်ထုတ်ပေးတော့ ဦးခွန်အေးက
သူမကိုအူကြောင်ကြောင်ကြည့်သည်။

“နှစ်ထောင်လေ သမီးရဲ့”

“ရှင်..ဟိုဝက်သားတုတ်ထိုးတစ်ပွဲတစ်ထောင်ဖြစ်သွားပြီလား”

အံ့အားတသင့်ဖြင့် မေးဖြစ်သည်။ စားထားတာကမှ နှစ်ပွဲထဲ
နှစ်ထောင်ဆိုတော့။

“ဟိုတစ်ယောက်စားသွားတာက နှစ်ပွဲလေ”

“ရှင်”

“သူက သမီးရှင်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

“.....”

ဘာပြောလိုက်ရမှန်းမသိအောင်ကိုဖြစ်သွားရသည်။
ခံလိုက်ရပြီဆိုတာကတော့ သိလိုက်သည်။

“တောက် !”

တက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းခတ်ရင်း နောက်ထပ်တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးဖြစ်သည်။ “မသိဘူး၊ မရှင်းဘူး” ငြင်းလိုက်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်ကတုတ်ထိုးသည်ကို အားနာသည်။ သို့သော် “ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း” ဆိုသလို တစ်ခါတည်းပြောစရာရှိတာတော့ ပြောထားရမည်။

“ဦးခွန်အေး”

“ဝေ့”

“နောက်ဆို အဲဒီ သူခိုးလာစားရင် တစ်ခါတည်းရှင်းခိုင်းနော်”

“ဘယ်က သူခိုးလဲ”

အရေးထဲ ဦးခွန်အေးက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ သတိရလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ ပြီးမှ “အေး အေး” ဟု ဆိုသည်။

ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ပြန်လာရင်း ထိုလူ၏ ပြောင်ချော်ချော်ဟန်ကို မတွေ့ရပါပဲ သူမမြင်သည်။

“သွားတော့မယ်” ဟု ဆိုစဉ်က ခေါ်သွားခဲ့သော

“ပြောင်းဖူးသည်”ဆိုသော ဝေါဟာရကို တွေးမိရင်း ဒေါသကထွက်ရပြန်သည်။

“တောက်”

မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခတ်မိပြန်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့် ငွေတစ်ထောင်ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ သထာမှန်းမသိ မသထာမှန်းမသိ စားသွားသော ထိုလူကို မေတ္တာတွေ့ပို့နေမိသည်။

“သူများမသထာရေစာ စားသွားတာ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ အစာမကြေ လေထိုးလေအောင့် ဖြစ်နေပါစေတော်”

(တောင်ကြီးမှ ဝက်သားတုတ်ထိုးမှာ ပန်းကန်ဖြင့်
ပြင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တုတ်ဖြင့်ထိုး သိထားတာမျိုးမဟုတ်။)

ဈေးဝယ်ရာတွင် အာရုံစိုက်နေသော ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် သူမ၏ ကလဲ့စားချေလိုစိတ်က တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ ဆွဲခြင်းကိုင်ကာ ပစ္စည်းတွေထည့်နေသော ထိုလူကိုကြည့်ရင်း သူမအားပါးတရပြုံးဖြစ်သည်။

ယခု သူမတို့ ဈေးဝယ်နေသော ချယ်ရီမေ Mart ကသူမ၏ သူငယ်ချင်းချယ်ရီမေက ဖွင့်ထားတာဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူပစ္စည်းအတွက် ငွေကို ကောင်တာတွင် ရှင်းရသောစနစ်မို့ ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ကိုယ်တိုင်ထိုင်နေသော ချယ်ရီမေဆီ သူမလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟဲ့....ကိုယ်တိုင် ကောင်တာထိုင်လို့ပါလား။”

ဆိုင်ထဲဝင်စဉ်က မတွေ့မိသည်မို့ သူမ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ချယ်ရီမေက မော့ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး...ဟိုတစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားနေလို့ ခဏထိုင်ပေးနေတာ စုံပြီလား။”

“အေး။”

ဆွဲခြင်းကိုကောင်တာပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင်း ဟိုလူဆီလှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုလူက ခုထိဝယ်လို့ ရွေးလို့ ကောင်းတုန်း။

“တစ်သောင်းခွဲအတိပဲ”

ချယ်ရီမေက ပစ္စည်းများကို အိတ်ထဲထည့်ရင်းဆိုသည်။ ပြီး ဘောက်ချာစာရွက်ပိုင်းလေးကို သူမဆီကမ်းသည်။

“နင်မပြန်သေးနဲ့ဦးနော်” ဟုဆိုရင်း ချယ်ရီမေက နောက်ထပ်ငွေ ရှင်းနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို စာရင်းတွက်ပေးနေသည်။ သူမ ချယ်ရီမေကို လုပ်ကူပေးနေရင်း ဟိုလူကို မည်သို့ကလဲ့စားချေရမည်နည်းဟု

စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေမိသည်။

“ချယ်ရီ”

ချယ်ရီကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်တော့ “ပြော” ဟု ချယ်ရီက လှည့်မကြည့်ပဲ ထူးသည်။

“ငါ့ တစ်သောင်းခွဲကို ဟိုလူရှင်းလိမ့်မယ်သိလား”

“ဟဲ့ ...ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုလူ”

သူမလက်ညှိုးထိုးရာကို ကြည့်ရင်းချယ်ရီမေက “ဪ...အဲဒီ လူလား” ဟုနှုတ်က ရွတ်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိဖြင့်

“နင်နဲ့ ဘာတော်လဲ...မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘာမှမတော်ဘူး၊ သူ့နာမည်ပဲငါမသိဘူး”

“ဟဲ့....ဒါနဲ့များ”

“မရှည်နဲ့နောက်မှ ငါရှင်းပြမယ်၊ ဟော..လာနေပြီ ငါပြောသလိုပြော ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုး အကြွေးဆပ်ခိုင်းသွားတာလို့ ပြောကြားလား၊ ငါ နောက်မှာပုန်းနေမယ်”

အလောတကြီးပြောရင်း ကောင်တာနောက် ဗီရိုဘေးမှာ ဝင်ပုန်းသော သူမကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်းက ချယ်ရီမေက ယောင်နနဖြင့် “အေး အေး” ဟုဆိုသည်။ ပုန်းသာပုန်းနေရသော်လည်း သူမစိတ်က မယုံချင်။ ထိုလူမှာ ငွေအလုံအလောက်မှပါပါလေစဟု တွေးမိသည်။ ထိုလူဘယ်လို ဖြေရှင်းသွားမှာပါလိမ့်ဟု ရင်ခုန်စွာတွေးရင်းနားစွင့်နေမိသည်။ ချယ်ရီမေ Mart မှာက လူကလည်းရှင်းနေပြီမို့ ကောင်တာမှာ လူမရှိ။

“ငွေအားလုံးပေါင်း လေးသောင်း ငါးထောင်ပါ”

“ဗျာ”

“လေးသောင်းငါးထောင်အတိပါ”

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားကွန်ပျူတာ မှားနေပြီထင်တယ်။ သို့မဟုတ် ခင်ဗျားပဲမှားသလား”

“မမှားဘူးရှင်၊ စောစောက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရှင့်ဆီက ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုး အကြွေးရစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ရှင့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြသွားတယ်။ ရှင် ရှင်းလိမ့်မယ်တဲ့”

ကောင်တာက ကောင်မလေးက ပြောရင်း နောက်ကျောမှ ဗီရိုဘက်ကို မသိမသာ မလုံမလဲကြည့်သည်မို့ သူသဘောပေါက်သွားသည်။ ဒီလို Mart ကောင်တာမှာ ဒီလိုပြောခိုင်းပိုင်ခွင့်ရသည်ကိုက ဒီကောင်မလေး (ကောင်တာမှ ကက်ရှာ)နှင့် ဟိုကလေးမတော်တော်ကြီး ခင်နေလို့ဖြစ်မည်။ ဗီရိုဘက်ကို မလုံမလဲကြည့်နေပုံထောက်တော့ ဧကန္တ ဟိုကလေးမအဲဒီ မှာ ပုန်းနေတာပဲဖြစ်ရမည်။ သူအားရပါးရ ပြုံးမိသည်။

“ရော့....လေးသောင်းခွဲ”

ငွေကိုခပ်သွက်သွက်ပဲရှင်းပေးတော့ ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် လှမ်းယူကာရေတွက်သည်။ ပြီး “ကျေးဇူးပဲ” ဟု ဆိုသည်။

“ပြည့်တယ် ဟုတ်”

“ပြည့်တယ်ရှင်”

“အဲဒီ လိုပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က သူ့ငွေကိုယ့်ငွေနဲ့ သုံးကြတာ

သူကမာနကြီးတယ်။ ငွေပြတ်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တော့မှ လက်မဖြန့်ဘူး၊
ပြောင်းဖူးပြုတ် ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး လှည့်ရောင်းတာ၊ အဲဒီ လို..ကျေးဇူးပဲ
သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာရင်း ဆိုင်အပြင်အရောက်မှာ “ကျေးဇူး”ဟုသော
ကောင်တာက ကောင်မလေး၏ အသံကို မသဲမကွဲကြားမိသည်။ “ဦး” ခနဲ
အားရပါးရရယ်ဖြစ်သည်။

ကားတံခါးကိုအမြန်ဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ရင်းကားစက်ကို
နှိုးရင်းလမ်းကြောရှင်းနေသည်မို့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
ဆိုင်ဝကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကမန်းကတန်းလှမ်းထွက်လာသော မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့်
သူမကို မြင်ရသည်။ သူမ၏ နောက်မှ သူမ၏ သူငယ်ချင်းက လိုက်ဆွဲနေသည်။

သူလက်ပြလိုက်တော့ သူမက ဒေါသတကြီးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေတာ
တွေ့ရသည်။ သူ့ရွှင်မြူးစွာ ရယ်ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ဦးနှောက်က ဒါမျိုးဆို သိပ်သွက်သည်။
